

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Bruntále rozhodl v hlavním líčení konaném dne 24. 4. 2013 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Vladimíry Kikerlové a přísedících Ing. Jaroslava Madera a Vladimíra Hubálovského **t a k t o :**

Obžalovaný

XXX,

nar. XXX v XXX, jednatel obchodní společnosti, trvale bytem XXX, okres XXX,

je v i n e n,

ž e

jako jednatel společnosti XXX při podání žádosti o příspěvek na vytvoření chráněného pracovního místa pro osobu se zdravotním postižením podané dne 15.06.2010 na Úřadě práce v XXX, jakož i v rámci následných ústních jednání při vědomí, že jednou z podmínek poskytnutí uvedeného příspěvku je nákup licence aplikace ShopSys verze Enterprise, uváděl, že tuto zakoupí od společnosti XXX za částku 720.000,- Kč včetně DPH, ačkoli v té době měl předmětnou licenci k dispozici již jako fyzická osoba podnikající pod IČ: XXX, kdy ji zakoupil dne 09.12.2009 od společnosti XXX za částku 162.687,- Kč, což poskytovateli příspěvku neuvedl, stejně jako skutečnost, že přístup k požadované licenci má i jako jednatel XXX a mají jej i zaměstnanci uvedené společnosti, načež licenci v částce navýšené na 720.000,- Kč převedl dne 05.08.2010 na společnost XXX, přičemž příspěvek

v požadované výši 720.000,- Kč mu byl schválen a úřadem práce vyplacen dne 10.08.2010, načež až dne 13.10.2010 byla žadatelem v rámci dokládání čerpání příspěvku doložena faktura na částku 720.000,- Kč s DPH zaplacené společností XXX fyzické podnikající osobě XXX, načež úřad práce při následném ověřování ceny licence u společnosti XXX zjistil, že tato byla XXX prodána za výrazně nižší cenu než za jakou dotyčný následně převedl na XXX, v důsledku čehož předmětná faktura nebyla uznána a žadatel byl vyzván k vrácení částky ve výši 598.214,- Kč, přičemž vzhledem k tomu, že při znalosti veškerých takto zamlčených skutečností by úřadem práce žadateli nebyl příslušný příspěvek na položku licence poskytnut, byla Úřadu práce XXX způsobena škoda nejméně ve výši 598.214,- Kč,

t e d y

v žádosti o poskytnutí příspěvku zamlčel podstatné údaje a způsobil takovým činem značnou škodu,

č í m ž s p á c h a l

zločin dotačního podvodu podle § 212 odst. 1, odst. 5 písm. c) trestního zákoníku,

a z a t o s e o d s u z u j e

podle § 212 odst. 5 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody **v trvání 2 (dvou) roků.**

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon uloženého trestu **p o d m í n ě n ě** odkládá na zkušební dobu **v trvání 2 (dvou) roků.**

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku, § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku se **ukládá peněžitý trest ve výměře 50ti denních sazeb, když jedna sazba činí 800,- Kč.**

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, **náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) měsíců.**

O d ů v o d n ě n í :

Po provedeném hlavním líčení zejména výsledkem svědků, pracovníků úřadu práce a to XXX, XXX, XXX, jakož i z výpovědí svědků XXX, XXX, soud zjistil následující skutečnosti. Obžalovaný XXX jako fyzická osoba dne 5. 8. 2011 převedl na společnost XXX, jejíž byl jednatelem, licenci programu ShopSys-verze Enterprise, kterou od společnosti XXX zakoupil v prosinci 2009 za částku 162 687,- Kč včetně DPH. Poté v červnu 2010 požádal Úřad práce v XXX o příspěvek na vytvoření chráněného pracovního místa pro osobu se zdravotním postižením, přičemž v rámci jednání s pracovníky úřadu práce žádal o poskytnutí příspěvku na nákup licence aplikace ShopSys verze Enterprise, kdy uváděl, že tuto zakoupí od společnosti XXX za částku 720 000,- Kč, ačkoliv tuto licenci měl tedy již jako fyzická osoba podnikající pod IČ: XXX. Vzhledem k tomu, že o této situaci úřad práce nevěděl, byl mu příspěvek v požadované výši

720 000,- Kč schválen a vyplacen dne 10. 8. 2010 a 13. 10. 2010 obžalovaný v rámci dokládání čerpání příspěvku doložil i fakturu na 720 000,- Kč s DPH zaplacenou společností XXX fyzické podnikající osobě XXX. V daném případě obžalovaný tuto licenci zakoupil sám od sebe s rozdílem částky 590 214,- Kč v jeho prospěch. Následně úřad práce při ověřování ceny licence u společnosti XXX zjistil, že tato licence byla XXX prodána právě za daleko nižší cenu. Obžalovaný XXX tedy zamlčel podstatné náležitosti pracovníkům úřadu práce, přičemž pokud by tyto znalosti měli, nebyl by mu příspěvek v částce 720 000,- Kč schválen. Navíc obžalovaný byl vyzván k vrácení této částky, což neučinil.

Obžalovaný XXX u hlavního líčení uvedl, že na úřadu práce jednal s XXX, s XXX, těmto předkládal veškeré doklady, které vyžadovali k jeho žádosti o příspěvek na vytvoření chráněného pracovního místa pro osoby se zdravotním postižením, kdy tedy pracovníkům úřadu práce nezamlčel žádné údaje. Připustil, že v době, kdy žádal o příspěvek na zakoupení licence, tuto licenci vlastnil jako osoba samostatně výdělečně činná, nicméně pro účely realizace internetového obchodu musel na tento licenci pracovat, vložit do ní svoji vlastní práci, musel tedy tzv. naimplementovat určitý program, aby bylo možno práci internetového obchodu zahájit. Obžalovaný popřel, že by ve své žádosti a při jednání s pracovníky úřadu hovořil o zakoupení tzv. holé licence, čili bez prvků pro realizaci internetového obchodu tak, aby mohl internetový obchod realizovat, obžalovaný setrval na tom, že pracovníky úřadu práce o této skutečnosti informoval. Trestná činnost obžalovaného však byla prokázána výpověďmi svědků a to zejména zaměstnanců úřadu práce, kteří s obžalovaným jednali před schválením příspěvku na dotaci ve výši 720 000,- Kč.

Svědék XXX uvedl, že pracuje na Úřadu práce ČR, v roce 2010 pracoval na Úřadu práce v XXX. Vyjádřil se obecně k postupu při rozhodování žadatelů o příspěvku na vytvoření pracovního místa pro osobu se zdravotním postižením. Nejdříve poukázal na to, že v době jednání s obžalovaným, ještě než došlo k uzavření dohody, obžalovaný XXX neinformoval úřad práce o tom, že licenci již vlastní jako fyzická osoba, tudíž obžalovaný nesplnil původní požadavek, kdy předložil úřadu práce žádost o zakoupení licence, neboť v té době ji již vlastnil. Nicméně svědek poukázal na tu skutečnost, že i když obžalovaný uvedl nepravdu, nejedná se o základní problém. Problém viděl v tom, že obžalovaný uvedl, že licence bude stát 600 000,- Kč, přičemž její hodnota činila pouze 100 000,- Kč. V případě, že by tuto skutečnost úřad práce věděl, nebyl by obžalovanému příspěvek vyplacen. Dále poukázal na to, že při jednání s obžalovaným bylo hovořeno pouze o zakoupení licence, konkrétního softwaru, tedy o zakoupení tzv. holé licence s tím, že bude sloužit jako podklad pro určitý internetový obchod. V daném případě bylo počítáno s tím, že v rámci podnikání do této licence bude firma obžalovaného vkládat vlastní údaje tak, aby internetový obchod mohl provozovat. Svědek dále uvedl, že údaje, které uvádí občané při žádostech o poskytnutí dotací neověřují, popřípadě žádají dokladování dalších podkladů a vychází se z toho, že doklady, které žadatelé předkládají jsou pravdivé. V případě obžalovaného tedy byly z jeho strany zamlčeny údaje o tom, že již licence je zakoupena, že je známa její cena, přičemž cena byla několikanásobně nižší než obžalovaný žádal a uváděl.

Rovněž svědek XXX prokazuje trestnou činnost obžalovaného, neboť uvedl, že na pracuje na úřadu práce, přičemž v r. 2010 pracoval jako vedoucí odboru trhu práce. S osobou obžalovaného se setkal při jeho žádosti firmy XXX v rámci chráněných pracovních míst, kdy jednal s obžalovaným, který od úřadu práce žádal příspěvek na zakoupení licence počítače a kancelářského nábytku. Obžalovaný hovořil o tom, že licenci zakoupí od společnosti XXX, v té době nevěděl, kdo je majitelem této firmy. Posléze,

když firmu oslovil, zjistil, že cena licence se pohybuje kolem 100 000,- Kč a obžalovaný žádal částku 600 000,- Kč. Částka 600 000,- Kč byla obžalovanému schválena, neboť z podání obžalovaného měli zato, že licence skutečně bude stát 600 000,- Kč. Prvním impulsem k pochybnostem na straně obžalovaného byla skutečnost, že objevili smlouvu mezi obžalovaným, jako fyzickou osobou, a firmou XXX, kdy zjistili, že obžalovaný již licenční a implementační smlouvu měl zakoupenou v r. 2009. Proto začali zjišťovat, proč obžalovaný nepodal žádost o příspěvek na licenci jako fyzická osoba a zjistili, že za takového stavu neměl šanci dostat peníze na licenci, neboť veškeré náklady se započítávají až po podpisu s úřadem práce. Svědek k dotazu uvedl, že peníze ze strany úřadu práce byly obžalovanému poskytnuty na tzv. holou licenci, počítače a nábytek. Svědek také uvedl, že pokud by bylo zakoupení licence rozděleno, kdy jedna část by měla připadnout na holou licenci a druhá část na implementaci a zajištění licence, aby mohla být okamžitě spuštěna aktivita internetového obchodu, má za to, že by obžalovanému nebyla poskytnuta finanční podpora. Svědek uvedl, že na implementaci příspěvek poskytnut nebyl.

Trestná činnost obžalovaného byla nepochybně prokázána pracovníci úřadu práce, a to výpovědí svědkyně XXX, která na úřadu práce pracuje jako referent administrator, kdy její práce spočívá v přijímání, zpracovávání podkladů pro vyřízení případných dohod a rozhodnutí o poskytnutí příspěvků. Pokud jde o obžalovaného, k tomuto uvedla, že v podnikatelském záměru obžalovaný v přiložených nákladových položkách uvedl seznam nákladů, které jsou nutné ke zřízení chráněných míst pro osoby se zdravotním postižením. Kromě nábytku pro šest osob, židlí, pracovních stolů a počítače, bylo uvedeno i zakoupení licence ShopSys verze Enterprise. Při jednání s obžalovaným celou věc pochopila tak, že obžalovaný požadoval finanční prostředky na zakoupení licence, což je program pro internetový obchod, do kterého se musí naimplementovat další prvky, přičemž obžalovaný chtěl obchodovat se šperky, kosmetikou, hodinkami, přičemž tyto veškeré souvislosti s internetovým obchodem měli být do softwaru teprve dodány, a to firmou XXX. Při jednání s obžalovaným pochopila celou věc tak, že se jedná o licenci bez zboží, neboť již vlastníka této licence, firmu XXX, nezajímalo, jaké služby budou prostřednictvím této licence poskytovány. Poté bylo zkoumáno, zda nákup licence odpovídá její hodnotě, přičemž podle podnikatelského záměru, ale i odborného posudku, který ještě před schvalováním vypracoval XXX, byl předpoklad, že internetový obchod bude lukrativní, navíc sama zjišťovala, kolik stojí licence, přičemž zjistila, že se jedná o částku od 80 do 120 tisíc za jednu licenci, a když obžalovaný měl mít 6 zaměstnanců, částku 600 000,- Kč pokládala za adekvátní, neboť každá osoba měla mít svoji vlastní verzi. Teprve po předložení faktury obžalovaným, kdy vyúčtoval jednotlivé věci, zjistili, že každá z jeho případně zaměstnaných osob nemusela mít vlastní licenci. Nicméně toto zjistili až poté, kdy byla s obžalovaným uzavřena dohoda. K výpovědi svědkyně obžalovaný poukázal na to, že svědkyně celé záležitosti nerozumí, že není kompetentní, že její vysvětlení považuje za vysvětlení laika, neboť na holé licenci by musel půl roku pracovat, aby vše bylo uděláno do té podoby, aby jeho zaměstnanci mohli vykonávat činnost internetového obchodu. Svědkyně však na vysvětlení obžalovaného reagovala tak, že úřad práce poskytuje skutečně příspěvek pouze na zařízení obchodu, nicméně neposkytuje příspěvek na zboží, např. banány, uzenu, hodinky, vůbec na nic, tato skutečnost závisí na každém ze zaměstnavatelů, aby se postaral, aby jeho zaměstnanci dnem nástupu do práce mohli pracovat. Svědkyně dále uvedla, že při jednání s obžalovaným ji tento tvrdil, že s firmou XXX má vše sjednané, navíc i firma XXX, která prodávala obžalovanému licenci se zmínila, že obžalovanému nainstaluje program, kterým se napojí na XXX, přetáhne si zboží a obžalovaný může pracovat, tedy s nulovou investicí, přičemž z prodeje zboží obžalovaného měla mít firma podíl na zisku z toho, co firma obžalovaného prodá.

Soud provedl důkaz výsledkem svědka XXX, který uvedl, že je majitelem i ředitelem společnosti XXX, která dodala software obžalovanému XXX, posléze společnosti XXX. Svědek uvedl, že nikdo jiný nemůže poskytnout licenci softwaru bez souhlasu jeho firmy. Svědek uvedl, že kromě softwaru provádí i doimplementování různých prací na míru, programátor také desingové změny funkční úpravy, přičemž smlouvy se poté skládají z hodnoty licence a z modulu úprav. V případě obžalovaného byla za licenci plus jednotlivé implementační výkony uhrazeno 176 000,- Kč bez DPH.

Z výpovědi svědka XXX bylo zjištěno, že pracuje jako soudní znalec v oboru softwaru, pokud jde o obžalovaného, svědek s tímto si psal 20. 10. 2010, jinak si na osobu obžalovaného vůbec nepamatuje, nicméně pro osobu obžalovaného neprováděl žádnou práci.

Kromě výpovědí svědků, pracovníků úřadu práce, kdy tyto byly pro rozhodnutí soudu rozhodující, soud vycházel i z písemných materiálů založených ve spise a to zejména z žádosti obžalovaného o příspěvek na vytvoření chráněného pracovního místa pro osobu se zdravotním postižením, která byla úřadu práce doručena 15. 6. 2010. Součástí této žádosti je rozpis nákladů na zřízení nového pracovního místa, kde obžalovaný určil tři položky, kdy kromě hardwaru – PC stanice včetně softwaru a multifunkční tiskárny a kancelářského vybavení, vše za částku 120 000,- Kč, žádal úhradu softwaru-licence aplikace internetového obchodu. V daném případě je tedy nepochybné, že obžalovaný uvedl částku 600 000,- Kč bez jakékoliv implementace, popřípadě zhodnocení vlastní práce, která by byla nepochybně rozepsána. Navíc obžalovaný, z výpovědi svědka XXX, musel vědět, že příspěvek není poskytnut na tzv. licenci rozvinutou na zhodnocující úkony. O této skutečnosti hovořila i svědkyně XXX. Dále soud vycházel i z faktur, které jsou ve spise založeny za webhosting a poimplementační podporu, kdy obžalovaný uváděl ve své korespondenci s úřadem práce, poukazoval na zhodnocení licence, nicméně jedná se o služby, které jsou paušálně placeny subjektem, který má licenci k dispozici, tedy platí ten subjekt, k jehož prospěchu licence slouží. V daném případě ve vztahu k těmto fakturám nebyl jakýkoliv důvod následného finančního vyrovnání mezi obžalovaným XXX a společností XXX, která by měla být zahrnuta do ceny licence. Pokud dále obžalovaný poukazoval na obchodní práci se společností XXX, zde je nutno poukázat na to, že smlouva se společností XXX byla uzavřena se společností XXX, nikoli tedy s obžalovaným XXX jako fyzickou osobou, nebyl tedy vůbec žádný důvod, aby tyto položky, které by případně zhodnocovaly licenci, by pak musela XXX platit obžalovanému XXX. Navíc z výpovědi žádného z pracovníků úřadu práce nevyplynulo, že zaměstnanci obžalovaného, kteří budou pracovat, budou logicky svoji práci licencí zhodnocovat. V daném případě by obžalovaný musel vyčíslit i zhodnocení licence ze strany svých zaměstnanců, což nejenom neučinil, ale nikdy o této skutečnosti s žádným z pracovníků úřadu práce nehovořil.

Soud vycházel i z dalších materiálů založených ve spise, kdy se jednalo zejména o zprávy úřadu práce, z nichž bylo zjištěno, že příspěvek ve výši 720 000,- Kč byl vyplacen 10. 8. 2010, přičemž obžalovaným byla 13. 10. 2010 doložena faktura ze dne 6. 8. 2010 na částku 720 000,- Kč, která byla proplacena 17. 8. 2010 společností XXX ve prospěch obžalovaného, přičemž při předložení této faktury byl obžalovaný, jak vyplývá z listinných materiálů, vyzván ze strany pracovníků úřadu práce k doložení licenční smlouvy se společností XXX, popřípadě doložení dalších dokladů a vysvětlení částky 720 000,- Kč jako ceny převedené licence. Ze sdělení úřadu práce pak vyplynulo, že licence

nebyla společností XXX zakoupena přímo od XXX, ale od obžalovaného jako fyzické osoby. O této skutečnosti se zaměstnanci úřadu práce, tak jak o tom hovořili i u hlavního líčení, dozvěděli až po předložení předmětné faktury, tedy v říjnu 2010, tedy dávno po schválení a vyplacení příspěvku. Z licenční a implementační smlouvy bylo dále zjištěno, že odměna ve výši 136 712,- Kč bez DPH za poskytnutí licence je odměnou nejenom za licenci samotnou, ale i za provedení implementace. Z přílohy č. 1 ke smlouvě byly stanoveny podrobnější platební podmínky, přičemž jsou zde i podrobně rozvedeny jednotlivé cenové položky tvořící v souhrnu funkce a můstky na velkoobchodní dodavatele, včetně společnosti XXX, např. individuální úpravy v rámci implementace v ceně 8 900,- Kč a další. Platby, které byly realizovány ze strany nabyvatele licence vůči poskytovateli a které by mohly být považovány za součást implementace, jsou položky plynoucí z dodatku č. 1 (částka 10 400,- Kč), případně položky dle individuálních nabídek. Z faktury ze dne 17. 12. 2009 mezi společností XXX jako dodavatelem a odběratelem XXX bylo zjištěno, že za licenční a implementační smlouvu z 9. 12. 2009 firma XXX požadovala toliko částku 162 687,28 Kč. Společnost XXX poté doložila i další doklady, které jsou založeny ve spise, z nichž je patrné, jaké částky byly hrazeny obžalovaným jako fyzickou osobou, jsou z velké části fakturami za webhosting, který je upraven v příloze č. 2 licenční smlouvy a jeho cena je stanovena samostatně, obdobně jako cena poimplementační podpory, jedná se o přílohu č. 3, přičemž tyto služby se platí paušálně měsíčně či ročně a nelze je v žádném případě chápat jako součást směny za licenci. O této skutečnosti hovořil u hlavního líčení i svědek XXX. Soud dále vycházel ze smlouvy o obchodní spolupráci se subjektem XXX a je tedy zřejmé, že tato smlouva byla uzavřena nikoli obžalovaným jako fyzickou osobou, ale přímo společností XXX a to již v prosinci 2009. Ve spise je také založena dodavatelsko-odběratelská smlouva se společností XXX z nichž plyne povinnost finančních závazků vůči XXX, která byla uzavřena až v březnu 2011 rovněž přímo společností XXX a jakékoliv platby vůči XXX tak nelze v žádném případě zahrnout do kupní ceny licence. Z dodatku č. 2 této licenční smlouvy je zřejmé, že ke změně osoby nabyvatele došlo až 5. 8. 2010.

Po zhodnocení všech výše uvedených důkazů má soud zato, že obžalovaný XXX, jako jednatel společnosti XXX, v pozici žadatele o příspěvek na vytvoření chráněného pracovního místa pro osobu se zdravotním postižením uvedl úřad práce v omyl, neboť v dokumentech přikládaných k této žádosti mimo jiné uvedl, jako jednu z nákladových položek zakoupení licence ShopSys Enterprise pro uznání internetového obchodu za částku 600 000,- Kč bez DPH, přičemž v rámci ústního jednání za dodavatele licence označoval společnost XXX aniž by současně sdělil, že potřebný přístup k licenci a tím i provozování internetového obchodu má již sám jako fyzická osoba, neboť licenci již asi půl roku předtím zakoupil za částku 136 172,- Kč bez DPH a taktéž dle této licenční smlouvy měl přístup jako jednatel XXX. a přístup k této licenci měli všichni zaměstnanci XXX, přičemž částku 600 000,- Kč bez DPH zaplatil sobě, jako fyzické osobě za převod společnosti XXX v důsledku čehož mu byl poskytnut požadovaný příspěvek ve výši 720 000,- Kč a dne 10. 8. 2010 vyplacen, přičemž při znalosti takto zamlčených údajů by příspěvek na položku zakoupení licence nebyl poskytnut, přičemž obžalovaný po odpočtu nákladů prokazatelně vynaložených na zakoupení PC, tiskárny a kancelářského vybavení dle dohody, způsobil škodu ve 598 214,- Kč.

Obžalovaný svým činem způsobil ve smyslu § 138 trest. zákoníku značnou škodu, neboť dle tohoto ustanovení způsobil škodu přesahující částku 500 000,- Kč. Obžalovaný XXX jednal v úmyslu přímém dle § 15 odst. 1 písm. a) trest. zákoníku.

Při rozhodování o trestu byl soud veden následujícími úvahami. Jednáním obžalovaného byl hrubě porušen zájem společnosti na ochraně finančních prostředků v podobě dotací, subvencí a příspěvků, které jsou poskytovány z veřejných rozpočtů. Obžalovaný v rejstříku trestů nemá žádný záznam, obžalovanému částečně polehčovalo ve smyslu § 41 písm. l) trest. zákoníku napomáhání při objasňování trestné činnosti, přitěžovalo mu ve smyslu § 42 písm. a), b) trest. zákoníku ta skutečnost, že trest spáchal s rozmyslem a ze ziskuchtivosti. Podle názoru soudu, vzhledem k dosavadní beztrestnosti obžalovaného bude účelu trestu dosaženo pouze uložením trestu výchovného a to v trvání 2 roků s podmíněným odkladem na kratší zkušební dobu a to v trvání 2 roků. Vzhledem k té skutečnosti, že obžalovaný se snažil trestnou činností získat finanční prospěch, soud uložil i trest peněžitý ve výměře 50-ti denních sazeb, když jedna sazba činí 800,- Kč. V případě, že by tento peněžitý trest nebyl vykonán, soud stanovil náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Ostravě prostřednictvím Okresního soudu v Bruntále, a to buď ústně do protokolu nebo písemně ve dvojím vyhotovení.

Podané odvolání musí být odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku či řízení předcházejícímu.

Okresní soud v Bruntále
dne 24. 4. 2013

JUDr. Vladimíra Kikerlová, v.r.
-předsedkyně senátu-

Za správnost vyhotovení:
Pavλίna Gondeková